

(Прес, 24.12. 2013)

Већ мјесецима читам паничне изјаве иностраних званичника, како међународно задужених (Дорис Пак, Валентин Инцко и др.), тако и оних самозадужених (Кети Мертон, Кристијан Шварц-Шилинг и др.) који брину за БиХ. Сви одреда жестоко и систематски драматизују овдашњу ситуацију као „суноврат“, „опасну“, „која ће изазвати социјалне немире“ и „неће добро завршити“ и, за све окривљују националне политичке елите.

Кажу да је проблем свих проблема то што БиХ није уставно имплементирала стразбуршку пресуду Сејдић-Финци, те да зато ем нисмо добили предвиђена средства из европских фондова, ем смо на зачељу западнобалканског конвоја на путу за ЕУ итд. Слажем се да је људски ред да нико због националне припадности не смије законски да буде искључен из кандидовања за највише изборе у земљи. Али, пошто и Дерво и Јакица практично имају шансе да буду изабрани за чланове Предсједништва БиХ из Федерације, гдје обојица живе, таман толико колико и да наслиједе британску краљицу, мислим да је неозбиљно да се око тога прави толика фррка. Иако могу да разумијем да их нервира „беиха“ тројка што игнорише све ултиматуме и рокове и никако да се договори око тако баналне ствари.

Сад нам је ипак лакше - знамо ко је крив

Пише: Ненад Кецмановић
уторак, 24 децембар 2013 11:21

Сад нам је ипак лакше - знамо ко је крив

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 24 децембар 2013 11:21

